

ARG. 2.

MINNEAPOLIS, MINN., OKTOBER 1916.

NO. 10.

I. W. W. och den revolutionära syndikalismen.

Teoretiska och praktiska olikheter och jämförelser.

Speciellt för "Allarm" av Ragnar Johanson.

Forts. fr. No. 9.

III.

Organisationsformer.

Det är en egendomlighet att konstatera den gränslösa vikt som av de flesta revolutionära arbetare lägga på formen av resp. organisationer. Så är förhållandet inom det syndikalistiska läget i Europa, så är det även i många fall här. Detta gäller såväl revolutionärer själva som och sympatisörer och motståndare.

Endast ett mångårigt studium och deltagande i den revolutionära rörelsen ändrar ganska mycket denna uppfattning.

Det måste med bestämdhet slås fast, att det är andan inom organisationen som är viktigast, formen är viktig, men kommer i andra rummet.

Jag har vid så många tillfällen givit akt på hur t. ex. den inom arbetarklassen gryende känslan av konstbeundran inom hemmet har tagit form i inköp av absolut värdelösa s. k. tavlor, vars största förtjänst varit, att ramen alltid i sin fodrande praktfullhet framhållit dels det vedervärdiga konststycket inom densamma, som och skrikande avbrutit mot omgivningen i övrigt.

Man skulle nästan kunna tro att detta är ett psykologiskt särdrag — för vår klass i synnerhet. Denna beundran för ramen visar sig även när det gäller revolutionär rörelse.

Vid hur många tillfällen har jag ej ibland syndikalisterna i t. ex. Sverige hört uttalandet: "Om vi bara hade en lokal samorganisation här, då..."

Man kan tänka sig en riktigt modern arbetareorganisation till formen, men som blir absolut dömd till undergång, därför att den saknar den revolutionära viljan för handling. Däremot har vi vid många tillfällen sett hur en revoltanda inom en till formen föräldrad organisation tillkämpat sig seger trots formen.

Men naturligt är, att därav snart nog följer behovet av praktiskt samlande och ordnande av krafterna.

På denna väg har syndikalismen utvecklats.

Denna idélära har ingen som helst fastslagen form för organisation, utan får erfarenheten avgöra densamma och sättet för byggandet.

Helt oriktigt har man velat framhålla att t. ex. syndikalismens hemland Frankrikes s. k. arbetarbörser eller lokala samorganisationer skulle vara någon grundprincip i den syndikalistiska idévärlden. Detta är ett absolut feltag.

Arbetarbörserna existerade långt före den syndikalistiska idén, men det blev helt naturligt och praktiskt att samorganiseringen så att säga blev härden för de nya synpunkter om obrottslig

klass-solidaritet, oavsett yrken eller sysselsättningar.

Den lokala samorganisationen samlade alla på platsen varande arbetare, av skilda yrken och tillhörande olika yrkes- och industriorganisationer, uppbyggda och vidmakthöll samarbete och förståelse bland de olika grupperna genom t. ex. platsanskaffningsbyråer, bibliotek, föreläsningar och studiecirklar, men blev också en kamporganisation som bevakade alla de intressen som lokalt voro nödvändiga för t. ex. kommunalarbetare, vid vatten- och gasverk, men även de på platsen varande industrierna.

Arbetarbörserna blev så att säga grundcellen i organisationen, men upphävde i intet fall industriell organisation och kamp.

Som förut nämnts är det klart, att en frisk revolutionär tankeström inom syndikalismen var, med kamplust och solidaritet som viktigaste princip, ej kunde eller kan trivas inom föräldrade former, inom en omodernt ordnad och byråkratisk organisation.

Genom syndikalismen frampressades den ekonomiska organisationen från ett andra hands plan, till det första, ja viktigaste, och termen: "är i sig själv nog", förde med sig ett oavbrutet skärpan av detta vapen.

För syndikalisterna blev fackföreningsrörelsen allt, genom vilken allt kan vinnas. Stridslinjerna vidgades, och omfattade alla de begrepp av fiender och motståndare som funnos från den minsta arbetsgivaren upp till våldinstitutionen staten.

En viktig princip sköts i förgrunden, 1) Anpassning, 2) Maktdecentration.

Anpassningen innefattade nödvändigheten av vaksamhet för den kapitalistiska utvecklingen, till smidighet till såväl form som taktik, med utnyttjande av de erfarenheter som man från varje dags kamp erhöi.

Vi få komma ihåg att någon nyorganisering icke ägde eller har ägt rum i Frankrike eller i Italien utan är syndikalismen framsprungen ur organisationen själv.

Men i och med denna revolutionära tendens som så skarpt framhöll och fodrade obrottslig solidaritet inom hela arbetarklassen, framskötos frågorna om mera praktiskt samarbete i förgrunden, och därav följer självklart frontförändringar efter de fordringar som syndikalisterna ställer på sin organisation. Denna blir för honom allt, såväl ett ekonomiskt vapen, som ock en intellektuell bildningshård, för framförande av revoltpropaganda. Principen om decentralisation framvingades också av denna revolutionering, men med decentralisation i detta fall menas

Min dröm.

När natt är tyst och solen vän
Sig gömt vid horisontens rand,
Då styr jag med min farkost hän
Mot lyckans fagra land.
Då hämtar jag min solskensskatt
I ljusa drömmars värld så blid
Då drömmer jag så många natt
En dröm om bättre tid.

Jag drömmer om en tid som ler
Mot män'skors barn med fröjd och hopp
Då allt det gamla rivits ner
Och nytt har timrats opp.
Då köld och mörker, sorg och tvång
Blir bytt i frihet, sol och ljus,
Och frihetshärens segersång
Bärs ut med stormens brus.

Jag drömmer att vi äntligen gått
Som segrare ur stridens ve
Och att den dag sin gryning nått
Då lyckosol skall le.
Då sätet som vi satt, till slut
Skall spira upp i rikedom
Och växa till och komma ut
I full och fager blom.

Jag ofta drömt den drömmen blid
Den uti häg och sinne lekt
Den väckt min tro på bättre tid
Och har min längtan smekt,
Jag diktat in den i min sång
Jag drömt den, drömt den dag och natt
Jag drömt den vaken mången gång.
Den är min levnads skatt.

Signe Aurell.

Ivad det gäller makten. Man vill ej veta om någon despotisk ledning som enväldigt hade makt att besluta om allting för organisationen.

Man lägger mera ansvar på arbetaren själv, låter honom bli vad han är, en tänkande individ, som i klassens intresse såväl individuellt som också kollektivt handlar till förmån för de gemensamma intressena.

Med brytandet av denna maktkoncentration, vanns alltså något av större vikt, nämligen effektivitet, och kraftens koncentration.

Med en modern anpassningsbar form, följde större styrka i slaget, klassen fick sin egen revolutionära moral; sympatisträjken blev av största vikt, följden blev, intimare samarbete oavsett yrken, ställning eller löneskalor.

Med ett ord, de bästa sidor av proletariats stridskrafter framfördes, och därmed var kraften centraliserad.

I detta sammanhang måste påpekas principerna om att fackföreningen var någon sorts understödsanstalt, sjuk- eller livförsäkringsorganisation, som, förut ansågs, helt och hållet sköts i bakgrunden.

Man byggde ej längre på stora kassor, utan på handling som hastigt förde till resultat. Man förnekar den gamla idén om att där finnes någon som helst möjlighet att slå kapitalet med dess starkaste vapen, pengar.

Till slut kan anmärkas att endast omkring 10 proc. av Frankrike (Forts. å sida 3.)

Medel i klasskampen.

En fråga uppstår ofta för mig vilka medel vi böra använda i klasskampen. Då jag ju är arbetare, tillhör jag underklassen och känner med en arbetares känslor och tänker från arbetarens synpunkt.

Som vanligt då man försöker tänka mötas motsägelser och hinder, dessa andliga gädesgårdar som ofta äro så hårda att överkomma. Det första hindret är mig då själva ordet: klasskamp. Vi kämpa för vår klass, arbetarklassen. Men det är ju en klass, som vi vill ha bort? Vi vill ju göra en ända på alla klasser, både klasserna, rika och fattiga? Är det meningen, som så många tänkare synes fatta det, att vi vilja dra ned de rike till fattigdomens nivå, göra alla fattiga? Knappt! Vi vilja allas rikedom och lycka, nej, arbete, det valda arbetet, som är den högsta lyckan. Ordet klasskamp har endast en halv betydelse, vilken äger logisk bärkraft i nuets och dagens strider. Men det är ju dock i nuet vi leva och röra oss och så tvingas vi ta det sådant det är.

Ta vi så av oss framtidsdrömmarnas kåpa och stiga in i nuet, se vi verkligen en våldig kamp försiggå, och hur den föres med ojämna vapen. Det är striden om en klass' bevarande och om dess fall, som klass sedd; det är arbetets kamp mot lättjan, lyxen och det oförskämda överflödet. Det är arbetet som vill bana sig väg upp till samhällets höjd, dess självskrivna och naturliga plats, det är nyttan som vill trampa onyttan under sina fötter och in ta dess, sedan långa tider, kvarhållna privilegierade ställning.

Naturligtvis kastar jag på mig rustning, griper mina vapen och inregistrerar mig i arbetets och nyttans här.

Om mitt vapen bär en rostfläck kan det hugga lika bra, och om mina medel äro civiliserade, där på har jag ingen tid att grunda. Jag ser fienden stå med högt hugg, som måttats mot mitt huvud; jag skyndar mig parera och ge ett dödshugg i stället. Om min rörelse ej är så graciös, så sinner vapnet säkert i grov och hårdnad hand och det är ändamålet jag är efter.

"Men ändamålet hälgar väl inte medlet?" Visst gör det då! Det är mig absolut likgiltigt vad medel jag griper, endast jag hinner till makt och seger med mina intressen. Hjälper mig ett knyt-nävs slag ger jag bort det; hjälper mig en lön, så ljugar jag; hjälper mig en ärlig strid eller ett lagbrott, så gör jag användning av dem.

Jag vill ingen ängel vara, utan en krigare. Jag bär uniform och är soldat i det nyttiga arbetets här. Min uniform är lik de andras klädedräkter; men jag är ej uniform med deras sinnen.

Till min egen klass, inom min egen här får ingen lön spridas, och till fiendens här får ingen

sanning spridas. Med fiender talar man ej, med dem slåss man, och man har vanligen ingen skonsamhet heller. Angripas de under det de såva eller anfallas de bakifrån; det är kanske ej så hederligt, men vad gör det, då vi äro säkrare om segern!

Våra fiender förgiftade maten och klorformerade oss till ständigt sömn, och så ha de gått an att anfalla oss tills vi lågo besegrade under deras fötter. Det kunde endast ske genom gift och sömn, att en blev herre och nitionio slogs till hans fötter.

Innan arbetarna frågar sig huruvida deras medel äro civiliserade eller ej, borde de undersöka överklassens. En sådan undersökning toge ej lång tid, och borde redan vara känd, de ha ju särats av dessa varenda stund. Vi skola välja medlen, och välja dem som är bäst för oss och gör fienden den största skadan. Ibland är en undervattensbåt bättre än den största och stoltaste slag-skepp.

Varför skall jag så respektera överklassen att jag förnekar mig själv, under det de förneka sig själva ingenting, men mig allt.

Här i denna lilla stad på högst 2,000 innevånare ha vi 3 olika banker. Bankörerna gå i snygga gångkläder — jag i trasiga "overalls". Deras arbete är fint och vackert, under det de förneka sig själva ingenting, men mig allt.

Här i denna lilla stad på högst 2,000 innevånare ha vi 3 olika banker. Bankörerna gå i snygga gångkläder — jag i trasiga "overalls". Deras arbete är fint och vackert, under det de förneka sig själva ingenting, men mig allt.

De äta utsökt mat och härliga delikatesser — jag får vara nöjd, betala dyrt och äta vad som de rata. De ta emot andra människors besparingar, för vilka de betala 3 a 4 proc. ränta, och låna deras pengar sedan ut till de fattiga behövande från 10 till över 60 proc. ränta — jag får gå till dem och låna och betala den oerhörda räntan. Vart går den? Till deras hustrur, hem och barn och till utvidgad affärsverksamhet; men jag tar de tunga stegen närmare fattiggården, arbetshuset och fängelset. Jag står på trottoarkanten, i mina slitna overalls, och ser dem åka förbi mig och jag tänker på det nära sambandet mellan min slitna habit, mitt elände och deras världslova elegans.

De stjåla pengar, hus och lycka från de behövande — jag bygger varma och goda hus åt de behövande och i detta mått ger jag dem lycka. De röva pengarna på det hutlösaste sätt, ju mera fattig jag är desto högre räntan stiger, och den stiger, stiger tills allt har gått ifrån mig och tills jag utblottad och ren kastas ut på gatan.

Kan det finnas tvivel om till vilken min sympati och mitt respekt går?

Här kommer mannen från Första Nationalbanken. Låt mig se! — För något år sedan lät Första (Forts. å sida 2.)

Gruvarbetarsträjk i norra Minnesota.

Ståltrustens blodiga tand är ännu i verksamhet i gruvdistriktet. Kapitalisttidningar, präster, politiker m. m. sålda åt kapitalet, göra allt för att sprida missmod bland massorna. Lögner spridas sådana som att sträjken är över och arbetet i full gång m. m.

Trots allt detta stå arbetarna orubbligt eniga tillsammans och fast beslutna att strida till sista man. Sträjken däruppe är ingen barnlek utan en strid på liv och död, ej enbart för den stridande gruppen uppe på "Rangen", utan för varje arbetare över hela jorden.

Arbetarklassen har ej råd att förlora en sådan strid och den kan ej heller förloras om arbetarklassen i någon mån visar intresse för sitt eget välbefinnande. Om sträjken skulle förloras däruppe, (vilket mig vetterligt ej finnes några farhågor för ännu), så skulle ej förlusten drabba gruvarbetarna däruppe så mycket, enär deras ställning före sträjken var så beklaglig den möjligtvis kunde bli, men väl mycket värre för arbetarna i industrien. Kapitalet kommer givetvis att säga rent ut: kunna gruvarbetarna arbeta 8 a 9 timmar i väta "shaft" och under jorden för \$2.25 a \$2.50, så kunna och böra industriarbetarna i städerna arbeta lika lång eller längre tid för halva den avlöning gruvarbetarna ha.

Industriens arbetare ha beklagligt nog ej ännu lärt sig förstå att en skada till en grupp av arbetare är en skada till alla.

Rättvisans skandaligare med en sådan figur i spetsen som Gov. Burnquist ha naturligtvis ej annat mål än det som ståltrusten själv har — att krossa arbetarna. Att rättvisan blir helt omkastad d. v. s. de för mord skyldiga bli fria och de oskyldiga dömmas till årslånga fängelsestraff är tydligt.

Kapitalets, det blodtörstiga rövarbandets intressen stå på spel, och då är det tydligt att "rättvisan" denna kapitalets trogne knä-hund måste fylla sin herres vilja och behålla dennes gunst, därav beror deras lathundsliv under nuvarande samhällsförhållanden. Det är beklagligt naturligtvis att så många av våra ivriga kamrater skola falla offer, men det är naturligtvis nödvändigt, detta för att öppna upp ögonen på de so-vande slavarorna vilka tro att något sådant finnes som rättvisa i ett klassiskt samhälle.

Hela samhället står på krigsfot! Klass strider mot klass! Hur kunna vi kloka människor begära någonting sådant som rättvisa eller hänsyn från den motsatta nu styrande klassen. Vi ha ju en gång för alla utgrivit en krigsförklaring. Kapitalistklassens väl eller ve står på spel.

Ingen hänsyn ha dessa visat mot oss. Ingen hänsyn få vi visa mot dem, ty göra vi det äro vi ohjälpligt förlorade.

En man föll på kapitalets sida, (Forts. å sida 4.)

ALLARM

A monthly official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 50 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2½ cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", P. B. 179 Minneapolis, Minn.

Prænumerationer: Helt år 50 cents. Låsummer 5 cents. Återförläggare redovisar med 2½ cents.

Tidningen utkommer i början av varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

Lagstiftning för järnvägsmännen ett schackdrag.

Vi ha en längre tid gått i en viss spänning och väntat på det stora slaget som vi antog förestod mellan järnvägsnagaternas och de organiserade järnvägsmännen.

I över ett års tid har det talats om det och med anledning därav ha alla affärshus berett sig på densamma. De amerikanske organiserade järnvägsmännen, ha ej ännu lärt sig att sköta sina egna affärer och "hålla beslut hemliga."

Lika efterblivna då det gäller att sköta sina egna affärer, med anledning av tiden för sträjkens början, lika efterblivna äro de då det gäller stridsmetoder.

Arbetarna skola naturligtvis taga hänsyn till allt möjligt, som t. ex. mjölktransporter och post m. m. Oaktat allt detta heter det från kapitalistiskt håll att arbetarna äro hänsynslösa o. s. v.

Frånsett dessa olika påståenden måste vi lära oss en sak, och det är, att en lönetvist av större eller mindre omfång är ett krigstillstånd i socialt hänseende.

Kriget föres mellan den lönearbetande gruppen, vilken på grund av rådande missförhållanden revolterar, och den gruppens arbetsgivare.

Allt efter som sammandrabbningen sker mellan de båda nämnda styrkorna och förluster blir resultatet ligger det i de olika makternas intresse att få förstärkning, samt skärpa stridsmetoderna.

Under ett vanligt krig förekommer aldrig någonting sådant som att taga hänsyn till fiendens bekvämlighet. Aldrig har man väl hört att England och Frankrike tagit hänsyn till tyskarnas välbefinnande, eller tvärt om. Anej! de veta bättre, men arbetarna i ett sådant modärnt land som Amerika, de veta det ej.

Allt som oftast hör man talas om förlorade strätker och detta blir snart sagt en slags skyddsmur för en del tanklösa arbetare att dölja sig bakom.

Man kan, vill jag påstå, knappast tala om förlorade strätker, när arbetarmassan ännu ej har den ringaste aning om det samhällstillstånd som kommer till stånd vid ett dylikt tillfälle. Strätken är som förut nämnts ett socialt krig och dess effekt får man naturligtvis taga med i beräkningen när man går ut i detsamma.

Detta krig som föres mellan klasserna kan aldrig förloras när den arbetande klassen lärt känna sig själv.

Man talar ej om någonting sådant som ett förlorat krig mellan två nationer om trefjärdedelar av nationens män gå den s. k. fiendens ärenden, utan det säges att myteriet i armén var orsaken.

Endast i ett fall blir det tal om förlorat strid eller förlorat krig och det är när den motsatta styrkan övermannat de andra. Kan det bli tal om någonting sådant då det gäller klasskrig? Aldrig! Arbetarklassen kan ej bli övermannad av kapitalistklassen.

Av detta veta vi; att strätken är det sociala kriget; att en förlust av en eller flere drabbningar ej betyder strätkens (den industriellans) värdelöshet som ett kampmedel, utan det menas att ett myteri har uppstått inom klassen; att under ett socialt krig ingen hänsyn bör, eller får tagas om man vill se ett gott resultat för arbetarklassen.

Hänsynsfullheten hos staten och inom arbetarrörelsen.

Strätken var bestämd och datum sattes för densammans början. Allt skulle vara hemligt, men innan nästa dag hade börjat randas, var nyheten spridd över hela Amerika.

En Judas i föreningen, en spion har spritt ut beslutet för att möjliggöra en grundlig förberedning från kapitalistiskt håll.

Tag samma förhållande från den ekonomiska och politiska statens sida! Vad gör staten till en dylik eller dylika förrädare? Jo de ögonblickligen släcka deras liv. Vad göra arbetarna med förrädarna inom egna leder?

I 99 fall av 100 få de gå oskadade och i ytterst få fall få de en liten tillrättavinsning antingen med knutna handen eller i presen, det är allt.

Staten har lärt att skydda sig på ett kraftigt sätt, därför kan staten behålla sin ställning. Makt är rätt se där statens valspråk, det måste också bli vårt om vi skola lyckas.

Det duger ej att följa kapitalets moraliska lagar då det gäller vårt väl.

Den hotande strätkfaran är över enligt kapitalistpressen.

Än en gång ha arbetarna låtit lura sig. Trycket från de fackliga organisationerna satte myror i huvudet på politikerna och det återstod endast att göra ett schackdrag för att för en tid framåt kunna lura de okunniga arbetarna.

När jag säger okunniga arbetare, då vill jag bevisa sanningen av mitt påstående med den handling de utförde: erkänna en lag som säger att intet arbete på järnvägar får vara mera än 8 timmar av varje 24, upprättad av ett antal bedragare av olika slag utgörande den lagstiftande församlingen.

Dessa äro likaväl som järnvägsmännen tjänare åt storkapitalet. Politikerna funno som sagt det av storkapitalet eftersökta medlet Lagstiftning, och arbetarna läto sig nöja därmed. Storkapitalet förstod allt för väl, att bara strätken blir uppskjuten till den 1. jan. 1917 sedan ha de klarat sitt skinn. Under mellantiden få de tillfälle att transportera det nödvändigaste, samt avskeda och "blacklista" de aktiva medlemmarna inom järnvägsmännens organisation. En av de större kapitalisttidningarna här i staden hade t. o. m. en lång red. artikel vari där påpekades orsakerna till denna påtänkta strid, samt en real uppmaning till medlemmarna av org. speciellt de äldre. att de skulle deltaga lite mera aktivt i arbetet. Det säges: ledningen av org. har lagts i yngre agitatorers händer och de äldre ha blivit endast betalande medlemmar, och i stället för att infinna sig på mötena och deltaga i arbetet ha de egnat sig åt hemmet, hustrun och barnen. Javisst, så är det nog, och om mera aktivitet funnes från de yngres sida, så skulle aldrig järnvägsmännen ha begått en sådan dum handling som den att uppgge striden för rätt endast för fagert tal. Den värda kapitalisttidningen uppmanar de äldre, de utlevade att ta ledningen av org. för att det skall bli en nycktra, sansade tankar och handlingar — så att de kunna lura dem hur mycket de önska med fagert tal, samt få dem att sälja ut sig endast för ett hot att de skola mista sin pension om de göra något sådant som strätker.

Pratmakarboets innevärdare jubla innerst i sin själ. Den politiska staten har fått äran av att utträtta så stora saker som att

Medel i klasskampen.

staternas guvernement låna ut miljoner dollars till alla nationalbanker i landet, och den humane Unkel Sam låt endast begära 3.5 proc. ränta. Bankerna lånade bort dessa summor till arbetare och bönder, vilka voro i stor nöd och i behov av pengar, och, även bankmännen, så goda och humana — de gå ju i kyrkan och sträva efterlikna Nasareen, punktligt varje söndag — låto ej begära höga räntor, endast från 10 till över 2,000 proc. på varje dollar.

De fattiga, urstånd att möta så kolossala utgifter, fingo tigande åse hur deras hem, gårdar, hästar, kläder och allt grepos av giriga panninghänder under den mutade lagens skydd.

Skall man verkligen respektera dem? Finnes det medel ohederliga nog, radikala nog i striden mot dem? De äro obehövliga, och ännu värre, de äro skadliga, och samhällen, land och städer komme att reda sig allt för väl utan dem; men de kunde ej reda sig utan mig, arbetaren.

Felet med oss är, att vi inte äro djärva nog och inte fräcka nog. De ha satt upp institutioner och sig själva, de rika inom samhället, och krävt vårt respekt, och vi ha varit dumma nog att falla på knä med våra hjärtan över-svållda av vördnad och respekt.

Striden som föres är öjäm. Deras sida är skyddad bakom samhällets alla resurser, vilka göras ofantligt starka genom vårt sjukliga respekt. Upphör respekter lagen och den skyddar dem ej mer, upphör att respektera alla deras ruttna institutioner och allt dess skydd är som bortblåst av vinden. Den jämna striden kan då börja på. De ha visserligen sina rikedomar, men vi ha vår mångfald och vår kraft.

Överklassen kan tillgripa vilket medel den behagar, ingen säger däremot. Till och med arbetarna böjer sina huvuden i stum och dödslös undergivenhet, och vänta tåligt på slagen. Men om arbetarnas medel utövas en ständig kritik och vi finna arbetare, ja, t. o. m. sig själva kallande "vakna" arbetare, stämma in i det kapitalistiska och borgerliga skallet. "Det är för radikalt", och "det är för rätt". Det ena är det och det andra är det, men oftast dock, att det är för radikalt, liksom om det gäves något som det, att vara för radikalt.

När den korslagda armarnas

förhindra en strätk, någon annan makt säges det hade ej kunnat göra det.

Nu tro de att de ännu en tid kunna få de slavande männen att springa och rösta, samt blicka upp till parlamentet för allt vad de önska.

Endast okunniga, själsligt slöa arbetare låta lura sig på detta sätt, de förständige tänkande arbetarna se saken sådan den är — Ett ekonomiskt tryck, som gjorde att kapitalet hade att kasta ut ett redan ruttet ben i form av en politisk reform till massan, för att för en tid få lugnt och stilla. Efter en tid då massan vill ha något att stilla hungern med, då blir det långvariga processer och till slut en förklaring av "The U. S. Supreme Court" att lagen var okonstitutionell. Under tiden processen pågår kan naturligtvis intet annat göras än vänta, och under tiden sjunker massan ner mer och mer.

Intet ont utan något gott också säges det ofta, och det är många gånger ytterst berättigat. Om nu arbetararistokraterna = järnvägsmännen få sin nacke lite tillstuckad då kanske blir det möjligt för de övriga arbetarmassorna att tala till dem om industriell organisation och få dem att lyssna.

Utvecklingen leder det dithän. Industriell organisation är tidens lösen, därför arbetare inom alla yrken fram för den samma.

Carl Ahlteen.

strätkidé började vinna terräng, så var den för radikal, när generalsträtken med möjligt våld började sysselsätta de vakna arbetarnas tankar, hördes samma avståndstagande, så med bojkott, så med label, så med direktaktion, terrorism, och nu sist och hårdnackast med sabotagen.

Arbetarna borde sätta sig in i denna numera så ofta använda stridsmetod och omhulda den. Det är just den bäst lämpliga formen av stridsmetod att möta de kapitalistiska grävsvinen med, vilka alltid gå dolda under jorden och smygga sig fram sedan solen gått ned.

Från knappnålen upp till pansarplåt och dreadnoughts är allt sabbotterat, förfuskat, över industriens alla grenar bedriva arbetsgivare och fabrikörer sabotage, utan att väcka harm och förtrytelse. Man köper ylle, som består av 60 a 70 proc. ren bomull; man köper 2 tums virke som blott håller 1½ tum o. s. v. i oändlighet. Allt är sabbotterat och allt tillåtes vara, utom den enda varan som jag säljer — mitt arbete.

Hur vore det om vi arbetare började på allvar med vår sabotage. Sanningens sabotage = lögnens sabotage, reglementenas sabotage och förströrelsens?

Det största objektivet sabotagens envisa motståndare hävda är, att vi vilja förstöra maskineri, som ha krävt så många år i sin fulländning. På detta grunda argument bygga de sedan upp sin skenheliga motrörelse. Om vi förstöra maskinerna göres ingen annan skada än att vi åsamkat arbetsgivaren en förlust så stor, att han inser det vara billigare geva sina arbetare en god betalning än fortsätta förlora.

Maskinerna i sig själva sättes upp på en mycket kort tid, men konstruktionen tog sekler i anspråk. Om nu så skulle hända, att alla moderna tryckpressar söndergick, hade vi likväl deras konstruktioner kvar, och nya kunna tillverkas på några dagar. Det är endast ett tillfällighetsmedel för arbetaren, att låta en maskin springa sönder, som kan vara tjänligt i deras strid. Dess tjänlighet gör det berättigat i vår kamp och arbetarna skulle ej "gruffa" något, ty de äga inga maskiner, utan möjligen en symaskin för eget behov.

Går jag in i en affär för att köpa skor söker affärsmannen med övertygande logik förklara för mig hur de goda skorna ej kunna säljas för samma pris som dåliga kunna. Samme affärsmann glömmar sin logik, när han vill ha ett hus byggt eller ett arbete utfört, då fordrar han det bästa arbete för den lägsta betalning.

En princip som håller och användes inom överklassens kretsar får ej användas av underklassen. Vem talar om att få; låt oss hålla re och göra bruk av vad vi vill. Varför skola vi fråga dem om låv och tillåtelse om vad att göra? Inga hänsyn, endast fräckhet, så bli vi lika dem och jämspelta med våra fiender.

Vårt mål är våra intressens seger och låt det diktera våra medel.

W. E. — h. l.

Meddelande.

Kamrater meddelare! Att få Allarm god är allas vår önskan och särskilt Red. kom. vilja.

Den kan ej bli god eller lättläst om vi uraktlåta att sända in bidrag. Ej heller kan den komma ut i tid om vi väntar att sända manuskripten till den sista minuten.

Det bästa är att sända dem i början på månaden, helst före den 15 i varje månad.

Punktligt även i detta fall är en värdefull dygd, samt lämnar efter förhållandena gott resultat.

Red.

Kamrater: Allarms fortframt framgång beror på punktlig redovisning.

Ängslan för vad som kommer.

Kände ni skakningen den andra september, kamrater?

Lade ni märke till den bävan som låg i luften

Såg ni pressens vanmäktiga kramp under den knutna arbetsnåven?

Varsnade ni den storstyva amerikanska kapitalistens fross-skakning, när hans soliga väg, plötsligt skuggades av arbetarjätten?

Kände ni hur det knakade i fogningarna av ett helvetiskt ekonomiskt system?

Och gungade i moraluppfattningen?

Såg ni hur demokratiens vapen-dragare, s. k. folkvåldets vassall lärde sig se?

Hörde ni hans i tusental utkastade frågor? "Är det rätt?" "Kan det vara möjligt?" "Har minoriteten rätt?" "Eller vem har rätten?" "Är makt, rätt?"

"Hur kan 400,000 man tvinga hundra miljoner?"

"Och i ett fritt land som detta?"

Lade ni märke till allt detta, ja då vete fan om ni inte njöto i fulla drag, för det gjorde jag!

Ack, ni väderstinna panning-månglare, fick ni Er en läxa nu? Kan ni draga en logisk slutsats av den läxan? Förstår ni vad arbetaren är värd?

Vad ni erfor inför järnvägssträtken, de symptom som tog sig form av krampaktigt hållande om kassakistan, vanmäktigt stänkande, tittande om, "allmän opposition" och "bästa för alla" om "plikt-känsla och ansvar för nationen" o. s. v. de äro naturliga tecken på den sorts sociala farsot som kallas revolution!

Håll i er, spjärna emot, det bär föga, tiden för densamma närmar sig, nu börjar järtecken och förutsägelser att visa sig!

Edra hotelser, ert våld, era pängar hjälper er inte!

Det är något som är starkare än allt detta och det är vi, vår klass, vårt folk!

Och ni hejdukar och press-slusskar, drängar och lönnmördare som stå i sold hos våra motståndare, såg ni något som var starkare än edra ideal om det starkaste!

Ni som alltid filosofera till förmån för dollarn, ni som i vanmäktigt raseri låter edra sjuka hjärnor innehåll förpesta och förgifta atmosfären för vaket intelligent tänkande; ni som skamligt prostituerat eder till Mammons präster, ni som sålt er kropp och själ till det orenaste av alla system, det kapitalistiska, kände ni skakningen?

Voro inte symtomen någonting liknande andlig barnförslamning?

Fick inte edra vackra lögnmåningar, om sympati och samförstånd från vår sida, utan något som helst av detsamma från edra hushönders sida, fingo de inte betydliga revor?

Ramlade inte edra pelarhelgoner med ett förbannelsens skri på sina läppar?

Det var en stöt men ack, så svag — mot de som skola följa? Vad är allt ert lögnaktiga talvårt, mot en sådan makt? All er patriotism, allt det gastande om den bästa av alla nationer? Förstår ni vanlig enkel logik? Varom ej, så lär av det skedda, och — bäva!

Och du, man och kvinna av vår klass, som alltid med pessemistiska: "det går inte" mött vår entusiasm, vår kamp för din sak, kände du inte hjärtat klappa hastigare, inför denna spontana krafttåg? Hur skulle det bli om du också vore med? Om du gjorde vad det enklaste klassbegrepp bjuder — organiserade dig?

Och du, klasskamrat, som lämnar den ekonomiska organisation åt sitt öde, för att hängiva dig åt ofarliga politiska tanke-revolutioner med en papperslapp som vapen! Lärde du dig att förstå

En uppmaning.

I dessa dagar då orden klasskamp och organisation ständigt ljunda oss i öronen, och då så mycket ordas om och arbetas för bättre levnadsvillkor för arbetarklassen, tycker man nästan att frihetsropen skulle ha hunnit alla vrår och vinklar och väckt åtminstone några sovande slavar till eftertanke och stridslust. Några ha ju också vaknat. Nästan alla arbetsgrenar ha sin egen organisation, sin egen kämpande trupp, om än på många platser inte så mångtalig så dock i de flesta fall livskraftig och entusiastisk.

En avdelning tycks i alla fall inte ha hunnit av frihetsideerna, nämligen tjänstflickorna, slaverna i de privata familjerna. Orsaken härtill är svår att fatta, isynnerhet då man betänker att dessa flickor i allmänhet arbeta under de mest tryckta och slaviska förhållande. Dock ser det ut som om skulden till deras okunnighet i denna så viktiga fråga till största delen skulle vara deras egen, om än medgivnas måste att de kanske i många fall inte ha så goda tillfällen till upplysning som deras arbetande kamrater inom industrien. Men ett gammalt ordspråk säger att man kan vad man vill, och jag tror att detta med skäl kan tillämpas här.

En väg till upplysning står oss åtminstone alla till buds, böcker. Jag tror inte det finns många flickor som icke ha både tillfälle och råd att skaffa sig god litteratur, isynnerhet som denna under närvarande tid kan erhållas till jämförelsevis billigt pris. Man kan ju till och med få dem gratis, de publika biblioteken stå ju öppna för allmänheten, och goda föredrag och diskussionsmöten anordnas och avhållas allt som oftast. Men sådant är inte roligt. Tacka vet jag danser och teatrar, sådant kan man intressera sig för. Nu är det inte min mening att

var den verkliga makten ligger. Begriper du nu, att en sådan kraft som endast i ytterst liten skala exponerades av järnvägsmännen, sätter hela ditt politiserande ur funktion, vill du lära, att för en ekonomiskt organiserad arbetarklass finnes intet hinder i politiken, att allt måste böja sig för vår revolutionära solidaritet?

Nu vet du det, om du kan tänka, försummar du din plikt som klassbroder, blir du stämplad som bakåtsträvar? Vill du det? Om så ej — tänk!

Och till Er mina sidokamrater! Märkte ni att solen lyste starkare och att naturen var härligare söndagen den 3 sept. än någonsin förut?

Kände ni hur bröstet svällde ut av stolthet! Vi hade rätt, det visste vi förut, men nu såg vi det!

Varför fick man åttatimmarsdagen frågas du? Var det därför att "man" ansåg det vara rättmätigt? Om så är, varför hade man inte förut gjort lagförslag där-om?

Hade man fått lagen om det gällt en organisation på t. ex. 40,000 man? Nej!

Och tänk kamrater, det var bara 400,000 man av de många miljoner av vår klass som finnes här i landet!

Fyra hundra tusen mot hundra miljoner!

Att man icke fick mera och bättre i uppgörelsen beror på andan inom organisation, om lagen brytes beror det på att organisationen icke förstär sin styrka, om lagen tages tillbaka kan organisationen tilltvinga sig vilkoren i alla fall. Men detta är bisaker!

Vad vi vet är, att vi inte behöva vara i majoritet för att få staten och kapitalisten att dansa efter vår pipa! Det är allt vi behöva veta! Bara fyra hundra tusen mot hela kopplet — och vinna!

Jag njuter vid tanken därpå. Och det är en satansk njutning! Fra. Diavolo.

fördöma och förkasta varken dans eller teatrar, tvärtemot. Förströelser och nöjen behöva vi naturligtvis, och det skadar visst inte att någon gång komma ifrån allvaret, vardagsslittet och släpet. Men man skall inte för nöjena låta de stora, livsviktiga frågorna stå tillbaka, frågorna om förbättrade omständigheter för oss och våra kämpande kamrater, förbättrade förhållanden, frihet och oberoende. Detta borde vara vårt mål, alla arbetares mål, och med detta mål för ögonen borde det inte vara svårt att uppoffra vare sig litet av sin tid eller sina så kallade nöjen.

Enda vägen till detta mål är organisation, enighet och samarbete. Genom att organisera oss skulle vi flickor vinna en massa fördelar. Vi skulle inte såsom nu är, förhållandet vid tillträddandet av en plats behöva höra och ge vårt samtycke till en massa förhållningsorder av alla slag, utan vi skulle helt enkelt kunna diktera våra villkor själva. Vi skulle inte behöva förbinda oss till att arbeta tretton till fjorton timmar på dygnet för en dålig betalning, utan vi skulle själv kunna bestämma vår arbetstid och vår avlöning. Vi skulle inte behöva gå som lydiga slavar under en kvinna som i de flesta fall vet och begriper mindre än vi, och vi skulle kunna tala om våra rättigheter istället för att vi nu endast veta om våra skyldigheter.

Jag vet av egen erfarenhet att arbete i en privat familj under alla förhållanden menas att sälja sin kropp och sin själ, sin arbetskraft, sina intressen, sina tankar, sin självständighet, allt lägger arbetet beslag på. Och skulle man inte ha mjuk nog nacke, skulle man inte kunna helt och hållet stoppa sin egen vilja i säcken och knyta till om den, skulle man på något sätt försöka göra bruk av eller anspråk på sina individuella rättigheter, då får man nog tämligen snart reda på vad man duger till. I bästa fall blir man avskedad, i värsta fall man stanna kvar och blir behandlad som en disktrasa. Och detta får vi flickor tåla från en kvinna som på inga villkor kan vara utan oss, som är absolut oduglig till allt vad kroppsarbete heter, och som i allmänhet använder sin tid och sina själsförmågor (om hon har några), uteslutande på toalettförägn.

Flickor, stora och små, gamla och unga. Det är tid att vi vakna upp vi också. Det är tid att vi sluta oss till den övriga arbetarehären, bli en länk i den stora kedjan som slutit sig kring hela den vida världen och som kallas arbetarörelsen. Överallt finna vi kämpande skaror, överallt möta vi trofasta bröder och kamrater, alla enade i striden för ett stort mål, mänsklighetens befrielse. Låt oss rycka upp med i leden under de röda fanorna, draga vårt strå till stacken, skaka av oss slavoket. Låt oss göra begripligt för våra arbetsgivare att de istället för en skock blinda, förtryckta slavar ha att göra med klarsynta, tänkande, målmedvetna individer, och att bakom oss står en stark organisation, fast och orubblig i sina fordringar. Låt oss göra vårt bästa och med liv och lust hjälpa till att bygga den grundval på vilken kommande generationers lycka vilar. Organisation, bliv detta vår lösen och vår strävan.

Signe Aurell.

En predikant med föga eller intet här var ute på en av sina missionsresor och gästade då hos ett folk med en liten pys på 2-3 år. Pojken i fråga gick länge och såg på farbror-predikantens kala huvud. Till slut utbrister han: "Vem har klippt fabbo?" "Det har Gud gjort, min lille vän!" "Ysligt va' han tatt näja."

Kamrater: Allarms förtäran- de framgång beror på punktlig redovisning.

Peter Krapotkin och den revolutionära arbetarörelsen.

Det är med en viss orolig känsla vi går åstad och talar i detta ämne, en känsla av att den nödvändiga kvalifikationen saknas. Vill dock göra ett allvarligt försök. Krapotkin är mångsidig, dock vill vi inom ramen av dessa artiklar endast hålla oss till vad vi tror Krapotkin står närmast den ekonomiska revolutionära arbetarörelsen, också i början en kortfattad biografi. Utarbetningen är självständig, dock med ursäkt till Albert Jensen för att vi skriver i ett ämne, som han i sin broschyr "Peter Krapotkin, hans liv och idéer" så mästertligt behandlat. Detta ämnet var påbörjat innan Jensens broschyr kom oss tillhanda. Något plagiat från hans arbete förekommer icke.

I. Krapotkin föddes 1842 i Moskva. Hans far var storfurste från den feodala perioden i Rysslands historia, en rik man, som ägde omkring tolv hundra själar i 3 olika provinser, många boställen och stora sträckor jord samt många tjänare.

Krapotkins uppfostran blev i stid med hans fars önsningar. Han måste vandra den militära banan, lära sig krigets hantverk. Ingick vid pagekåren vid 15 års ålder. Blev sergeant där och tzarens kammarpage.

Då han genomgick den militära högskolan hände ofta, att han fick sitta i arrest hela veckor för sin uppriktighet och sitt rebelliska humör.

Han hade medan han var i hemmet franska och tyska privatlärare.

För en lång tid kan han ej föreställa sig en revolution på annat sätt än som ett benangel, sittande på en häst med en röd fana i ena handen och med en lie i den andra och nedmående människor runt omkring sig. Så var den avbild i en fransk tidning, som hans franska lärare monsieur Poulain visade honom. Ingen har väl dock tecknat den sociala revolutionen mera storluttat än Krapotkin sedermera gjort!

Krapotkin gör dock så småningom bekantskap med tidens revolutionära litteratur. I egen- skap av kammarpage och efter ett års tjänstgöring vid hovet, så försvinna snart de illusioner han hyst om denna institution. Intigheten av all denna pomp och ståt som här rådde, som hovet var upptaget med endast bagateller och ej något viktigt arbete, så förstår han att härifrån intet nyttigt för folket utträttas.

Krapotkin far såsom officer vid ett kosackregemente till Sibirien, vistas där i 5 år. Lär att känna livet och människorna bättre. Kommer här i beröring med människor av alla slag; de bästa och de sämsta, de som stodo högst i samhället och de som vegetera allra lägst ned. — Han ser tusentals förvilda polacker i ost-Sibirien, ser huru de bli behandlade. Han avskyr mer och mer sin ställning som militär.

Här i Sibirien kommer han dessutom över den ryske flyktigen Herzens revolutionära London-skrifter. Börjar mer och mer få klart för sig, att genom det administrativa statsmaskineriet intet verkligt nyttigt för massan av folket kan utträttas. Han förlorar vid helt unga år tron på statsstyrelse och statsdisciplin. Genom förståelse — ej disciplin — är hans stora principer.

Han säger, att han önskar, att alla teoretiserande samhällslärare finge genomgå en skola i verkliga livet, innan de börja forma till sina statsutopier; då skulle vi få höra mycket mindre än nu av militäriska och "pysamida" planer för samhällsordningen.

Krapotkin har studerat i alla vetenskapliga ämnen. Här i Sibirien studerar han geologi.

Hans levnadsfilosofi blir människans enhet med naturen.

Krapotkin tar avsked från militärbanan, kommer tillbaka till Petersburg och reser så till Finland och Sverige, var han studerar isavlagringarna och bärgformationen. Han gör stora framsteg som geolog och geograf. Fröjdas ofantligt över de upphöjda njutningar vetenskapliga upptäckter och framsteg framskapar. Han njuter av "de vackra vemdofulla nordiska sommarnätterna, då morgonrodnaden kysser aftonrodnaden från den nedgående solen och man kan läsa i bok ute i det fria mitt på natten."

Men också andra tankar smygga sig på honom som mer och mer lägga beslag på hans innersta, mera envist än geologien. — Han märker vilken omätlig nöda den finske bonden nedligger på att röjda och arbeta den hårda, stenbundna leran, och han säger till sig själv: "jag skall skriva en fysisk geografi över denna del av Ryssland och berätta för bönderna bästa sättet att uppodla marken. Här skulle en amerikansk lantbruksmaskin vara till oberäknelig nytta; här åter skulle vissa gödningsmetoder av vetenskapen med fördel kunna användas o. s. v. Men vartill tjänar det att tala till denna bonde om amerikanska maskiner etc., då han själv inte har bröd nog att ta sig fram från den ena skörden till den andra. När skatten han måste erlägga tynger honom fullständigt. Han gnager på sin brödskorpa, som är så hård som sten."

Då frågar K. åter sig själv med vilken rätt han har till dessa högre njutningar som vetenskapsman och vetenskapliga upptäckter ger, när runt omkring honom föres en förtvivlad strid för en bit stenhårt bröd? "När det, som kräves för att iståndsätta mig att leva i en värld av upphöjda njutningar, måste avhändas den som bringa säden till moget och dessa icke ha tillräckligt bröd att giva sina barn?"

"Kan jag icke få leva detta liv jag hittills levat utan att rycka brödet från munnen på någon, så skall jag ändra levnadsättet."

"Människorna behöva kunskap, massorna hava bildningsbehov, de vilja lära; de kunna lära. Jag vill ställa mig vid deras sida, jag kan med mina kunskaper hjälpa dem att erövra jorden etc."

"Den kunskap vi redan nu genom vetenskapen besitta, borde väl vara allas egendom! Alla dessa klingande fraser om att bereda människosläktet framåtskridande, medan samtidigt framstegshjälarna stå långt borta från dem, vilka de göra anspråk på att hjälpa framåt, äro rena spegelfakterier, hopgjorda av personer ängsliga att bortresonera en kväljande motsägelser."

Krapotkin finner att han är revolutionär, och att vara revolutionär och försumma att visa folket att en ny tid är i annalkande för dem, det är falskt.

Kommen till denna övertygelse tillskriver Krapotkin Geografiska sällskapet i Petersburg och undanber sig den av dem erbjudna sekreterarebefattningen.

Krapotkin far så tillbaka till Ryssland. Kastar sig med lust och energi in i det revolutionära omdaningsarbetet. Här sammanträffar han med forna s. k. revolutionärer, vilka nu ledo av pessimismen. "Försiktighet, unge man!" säga de åt honom. "Järn är starkare än halm, vad vinner man med att köra huvudet i väggen?"

På så sätt gävo de uttryck åt den praktiska filosofi, som de då mera omfattade. Våra socialdemokrater och konservativa fackföreningsledare i dag bruka använda samma "praktiska" talesätt till oss som äro besjälade med stridslust och entusiastiska att strida. Vi äro ej "praktiska" filosofer, utan handlingens män, ständigt på krigsstig.

Krapotkin vill strida. Och han gör så.

I. W. W. och den revolutionära syndikalismen.

(Forts. från 1sta sidan)

rikes 600,000 organiserade arbetare äro verkliga syndikalister, men att dess idéer tillkämpat sig förtroendet till den grad att de viktigaste posterna inom huvudorganisationen ständigt besättes med syndikalister.

De senaste årens storartade rörelser inom Englands proletärmassor visar en likartad utveckling av revolutionär syndikalistisk tendens, utan nyorganisering. Så är också förhållandet i Norge och Danmark, där den revolutionära tendensen tagit sig uttryck i inom den gamla organisationen bildade minoritetsgrupper.

I Sverige tvingades man att skapa en ny organisation vid sidan av den gamla, därigenom skapande större frihet för handling och propaganda.

Att den lokala samorganisationen där blev förhärskande berodde på nödvändigheten av teoretisk agitation. Men har det med tiden visat sig att industriellt samarbete självmant följer för att göra rörelsen effektiv i kampen.

Den närmaste följden av bildandet av Sverges arbetares Centralorganisation är och blir en allmän uppräckning som inom kort kommer att medföra revolutionerande verkningar på klasskampen där, med resultat att de gamla organisationerna naturligt, i så väl form som taktik moderniseras och sammansmälter med minoritetsgrupperna.

Nu lite I. W. W. Här stå vi inför form av kapitalism som högst betydligt skiljer sig ifrån den europeiska.

Att den revolutionära grundprincipen blir densamma. Men såväl form som och inre psykologi blir betydligt förändrade.

I W. W. har som namnet säger ifrån, blivit den industriformens förespråkare. Och detta med rätta. Den här vid sidan befintliga organisationen A. F. of L. har inte den minsta jämförelse även med den mest konservativa arbetareorganisation i Europa. Dess form är här alldeles missriktad från klassynpunkt sett, den är helt enkelt ingen klasskamporganisation. Detta i stort sett.

Vissa delar av densamma har givetvis sökt att framträda i en mera radikal form och taktik, men är detta försvinnande undantag. Ingen organisation har så fullständigt som A. F. of L. framvisat de rent organiska svagheter som finnes i yrkesorganisationen. Vi bliva senare i tillfälle att vidröra dess taktik och idévärld om där nu finnes någon bestämd sådan.

När I. W. W. bildades var det endast ett uttryck för nödvändigheten.

Dess form är den industriella i detta ords egentligaste bemärkelse. D. v. s. att I. W. W. ej därmed har negligerat den locala principen, men den har blivit en andra-handsfråga. Men så fanns här och finnes ett så rikt material för att skapa en ny organisation. Många miljoner arbetare s. k. icke yrkeslärda hade, på grund

Han reser till Zürich i Schweiz. Träffar där revolutionärer, män och kvinnor, vilka leva och verka för den revolutionära rörelsen. Kommunarder och ryska flyktningar. Alla leva mycket sparsamt. "De som hade mera pengar, än som gick åt till det enkla levnadsätt, gävo de till det 'allmänna bästa'; till bibliotek eller arbetartidningar." Just vad medlemmarna inom den revolutionära rörelsen göra i dag. Många exempel kunde nämnas om huru t. ex. I. W. W.'s i regeln fattiga medlemmar göra stora uppoffringar för att underhålla sin präss, agitationen och till hjälp åt ständigt i fängelse sittande kamrater.

E. Mattson.

av A. F. of L.'s huvudlösa organisationssätt ställts helt och hållet utom denna "arbetare"-organisation. Men trots att de ej äro yrkeslärda, sysselsätts de dock i de kanske viktigaste grenarna av produktionsmaskineriet, och de kontrollera i många fall jätteomfattande industrier. Låt oss endast tänka på råvaruanskaftningen. Här ligger produktionens livsnerv kan man säga och den enda organisation som i detta fall, som ock i de fall det gäller de högt utvecklade mekaniska industrierna, där ingen som helst yrkeskicklighet kommer i fråga, vidtagit organisationsarbetet är I. W. W.

Dess uppkonstruerade plan för organisation är praktisk, modern och effektiv, om än vissa tendenser inom densamma äro ganska oroingivande. Sådana tendenser äro exempelvis negligerandet av den lokala organisationens betydelse, ja, den rent av fientliga ställning som gjort sig gällande inom t. ex. lantarbetarnas industriella organisation Local 400.

På grund av att denna massa tillfälliga skördearbetare hastigt byta vistelseort har man trots sig kunna helt och hållet utdöma principen om s. k. "mixed local's" existensberättigande. Att detta är falskt och kortsynt skall nog framtiden lära oss.

Ty även om industrierna i huvudsak här kontrolleras av landsomfattande pänningsyndikat, upphäver ej detta för ett ögonblick behovet av ett organiserat enhetligt proletariat på de platser där större delar av arbetarna äro stationärt sysselsatta och bosatta.

Den amerikanska klasskampen har en annan egenhet, som ej är tillstymmelsevis bekant för den europeiska, och detta är skillnaden i nationalitet. För att rationellt kunna utnyttja den revolutionära principen om individuell effektivitet fodras, att proletären som kommer hit genast sättes i tillfälle att deltaga i kampen.

Detta nödvändiggör nationsbranchen. Att huvudprincipen om en enhetlig alla omfattande industriell organisation ej därigenom brytes eller försvagas ligger i öppen dag, snarare giver de olika nationernas brancher en oändlig styrka åt rörelsen i sin helhet.

Man måste komma ihåg att man här har att göra med ett element som kan bliva oss till största skada, hundratusentals som fullkomligt okunniga i språk och seder bli ett utmärkt subjekt för utslagning i första hand, och å den andra, även ett material att av kapitalisten användas direkt emot oss själva och våra strävanden, i form av sträjkbrytare.

Detta blir nog frågor som naturligtvis kommer att ordnas, men det skadar ej att redan nu uppmärksamhet giva akt på dem och framför allt ej göra sig skyldig till ödesdigra misstag.

I. W. W. är en organisation med starkt utvecklad kraftkoncentration, den starkaste här i landet. De olika industriella organisationerna framhålla sympatistiskens vikt, äga full rätt att tillgripa sträjk när de själva anse det lämpligt, kunna även skrida till uppgörelse utan något som helst ingripande från generalkommitténs sida utom i ett fall. Och här har vi en rent syndikalistisk tendens, nämligen angående avtalen.

Syndikalismen är absolut motståndare till bindande vare sig personliga eller kollektiva avtal omfattande en bestämd period. Nödvändighetspolitik tvingar den dock till att i vissa fall antaga ett dylikt men ger samtidigt full frihet åt organisationen att bryta dessa samma vid första lämpliga tillfälle.

Avtalets s. k. helgd är därmed bruten.

I. W. W. går längre. När en uppgörelse kommer till stånd bör avtalet insändas för rekommendation av Gen. Kom. Men intet avtal kan under några omständigheter stipulera en bestämd utlö-

Samtal med "Mr. Block."

Vi förmoda att ni ärade läsare, nästan alla av eder, äro bekanta med, eller åtminstone hört talas om "Mister Block." Denna person är till sitt yttre uppträdande i stort sett lik vanliga människor, det är endast genom litet närmare bekantskap med honom, samt genom att lyssna till hans konversation, som man kan avgöra om man har en verkligt typisk "Mr. Block" att göra med.

Häromdagen voro vi några stycken som beslutade oss för att taga en liten promenad genom staden, och under denna vår spatsertur hade vi nöjet att stifta ytterligare bekantskap med den allstädes närvarande "Mr. Block." Men den här gången var han ej ensam utan hade som sällskap en mycket god vän, som han presenterade för oss, och vilkens namn var, "Scissor Bill." Det tog oss icke länge att komma underfund med att "Mister Block's" gode vän och kolega var av precis samma sköt som han själv. Vi kom i samspråk med dessa två "gentlemen," och samtalet rörde sig först till en början om helt obetydliga saker, såsom presidentvalet och det sista regnet. Då var det en i laget som föreslog att vi kunde gå bort och sätta oss i parken som blott var några minuters väg därifrån. Detta voro vi alla inne för; även "Mr. Block" och "Scissor Bill" följde med. Vi slogo oss ned på en skuggrik plats, och snart var konversationen i full gång. Det diskuterades om de olika organisationerna här i landet, om dessas taktik, stridsmetoder o. s. v. Men då ville "Mr. Block" ha ett ord med i laget, och han började så att orera våldelig, samt försökte till och med förneka att det finnes klass-skillnad ibland folket här i landet. Och vidare utlät han sig, att det var orätt av arbetarna att sträcka för högre betalning, ty, sade han: "Arbetarna och arbetsgivarna har gemensamma intressen, och sedan så ha vi alla samma utsikt till att arbeta oss upp och bli oberoende, för vi vet att Amerika är framför allt ett fritt land" tillade "Mr. Block"

ningstid. (Se I. W. W. konstitution). Skulle en organisation antaga ett dylikt riskerar den allt vidare stöd och medlemskap.

Punkten kan synas sträng. Man framhåver en, ovärdelrig princip om fullkomlig rörelsefrihet för den revolutionära rörelsen.

Anpassningsprincipen är inom I. W. W. högt utvecklad, vilket giver gott hopp för framtidens organisatoriska arbete.

"Organisera så som fienden är organiserad", se där formeln. I stort sett ligger dock I. W. W. i sin begynnelse, vilket vi bliva i tillfälle att längre fram kanstatera.

Vad som i början av denna artikel sades om övertron till endast formen är i viss mån sant "One Big Union" har av många tagits som ett slagord och den djupare revolutionära strömning som är nödvändig för en organisations bestånd är betänkligt förbisedd, detta dock ingen som helst farhåga för förfelade, men manar till förnyad revolutionär propaganda även inom rörelsen. Tiden och de ständiga striderna kommer att fördjupa det revolutionära medvetandet hos I. W. W. medlemmar, denna organisation har nämligen en fördel, den är född under strid, för strid vill strid, och växer och förbättras endast genom striden!

Detta är oskattbara värden som ingen kan bättre förstå och uppskatta än revolutionären själv: nutidens förhatliga bråkmakare, men framtidens både stridsman och erövrare.

Vi skola nu övergå till närmare precisering av ställningen till den s. k. "gamla rörelsen".

Forts. i nästa nr.

med övertygelse. "Scissor Bill" som hela tiden suttit tyst och hört på nickade nu gillande, och instämde till alla delar uti vad hans "partner" hade yttrat. En annan i laget tog nu ordet och försökte att bevisa för dem att de voro illa underrättade, och att deras kännedom om de sociala förhållandena voro sorgligt nog ytterst bristfälliga. Vi uttryckte vår förundran över huru det kan vara möjligt att arbetarna och arbetsgivarna kan ha gemensamma intressen, när som arbetsgivaren försöker att få oss arbetare att arbeta för så liten betalning som möjligt då i andra sidan helt naturligt arbetarna är efter så hög betalning som det är möjligt att erhålla. Detta borde menade vi vara bevis nog att arbetarnas intresse och det av arbetsgivarna äro stridande emot varandra. Trots dessa våra förklaringar, ville icke "Mr. Block" ge oss rätt, utan höll fast vid att arbetarna skulle hålla sig lugna och vara nöjda med vad arbetsgivarna behagade att betala dem. Sedan gled samtalet in på kriget och militarismen, och det var "Mr. Block" som även nu hade ordet först. Han höll en lång straffpredikan över tyskarna för att de sänkt så många av "våra" fartyg, och sedan så svor han länge och syndigt på England för att Amerikas post hade blivit öppnad och kvarhållen av engelsmännen. "Det enda rätta vore, sade han, "att förklara krig mot både Tyskland och England och ge dem en ordentlig upptuktelse för att de vågat att kränga med den mäktige "Onkel Sam." Och detta skulle gå som en dans, menade "Mr. Block," ty sade han; "alla unga män skulle med hänförelse följa fanen ut att strida för "sitt" land. Det är rätt talat," inföll nu Mr. "Scissor Bill," "ty det finnes ej modigare soldater i hela världen än "våra," tillade han med säkerhet i tonen. Då var det en utav oss som tog ordet och frågade dem helt resolut om de voro aktieägare i Standard Oil eller som de förde sådant tal på tungan, samt lät dem förstå att vi arbetare ha inget land att gå ut och försvara, emedan vi äro egendomslösa. Låt därför dem som äga landet gå ut och slåss, om de känna sig hägade. Vi visade dem att arbetaren har ingen som helst orsak att gå ut i krig, ty han vinner ingen som helst fördel därav, men däremot riskerar han livet eller blir krympling för återstoden av livet. "Ni äro förrädare mot edert land" röt "Mr. Block," "när ni hyser sådana upproriska tankar, och ni äro intet annat värda än att bli skjutna, eller bli landsförvisade." Vi lät honom hållas. Han slog och gestikulerade med armarna under det han återigen sökte hålla fast vid sina tidigare påståenden. "Scissor Bill" satt tyst och åhörde sin kamrats ordförande. Han hade ett soligt grin över sitt breda anlete, och då och då nickade han gillande.

Vi försökte att tala reson med dem, men Mr. Block" ilsknade till mer och mer, och slutligen utbrast han: "Jag ger mig fan på att ni allesammans äro medlemmar av I. W. W. Båda två gjorde sig nu beredda att gå, emedan de ansågo det under deras värdighet att umgås med så dåliga människor, och under det de avlägsnade sig kunde vi höra dem mumla, "uppvigla," "anarkister" o. s. v. När de väl voro borta sutto vi kvar och samtalande en stund, undrande huru man borde bete sig emot dylika personer. Det hade nu redan blivit mörkt, så vi begåvo oss fram åt staden. Anknan dit funno vi några stycken av våra kamrater ifärd med att avhålla ett gatumöte. De höllo på med att sjunga en av Josef Hillströms sånger, och någon mera passande sång till att ge luft åt våra känslor, kunde de ej ha valt. Vi följde in i kören och sjöng med våra lungors fulla kraft:

Skogs- och sågverks arbetarna i västern.

De förhållanden under vilka skogs- och sågverksarbetarna i västern existera äro kort sagt odrägliga. Jag vill endast påpeka några av de oegentligheter som förefinnas. För skogsarbetarna i Idaho och Montana är det de usla sovplatserna, tält på många platser med tvådubbla britsar och något hö eller gränris att ligga på, detta även i vintertid då det är 15-20 grader kallt. Det fördärliga kontraktssystemet börjar också att få stort omfång. För exempel sågning av timmer utgives på ackord 60-70 cents per tusen fot, vilket gör att bolagen får arbetet gjort för hälften mot dagarbete. Skandinaverna äro de som mest av alla åtaga sig dessa ackordsarbeten.

Ibland sågverksarbetarna äro många missförhållanden också rådande, "speeding" up system och ackordarbete. För exempel "pilling of lumber" där två man gör fyra och sex mans arbete. Skandinaverna äro även här majoriteten av dem som arbeta på sågverken och äro ansvariga för dessa missförhållanden. Vi som äro anslutna till I. W. W. bedriva för närvarande agitation att göra slut på dessa missförhållanden på arbetsplatserna, och hava uppsatt ett program och lönelista, om vilket alla arbetare i skogs- och sågverksindustrien skulle fortast möjligt förena sig. Det första på programmet är en 8 timmars dag, ej understigande \$3.00 dollars om dagen med förbättringar av sovplatser m. m. Nu en uppmaning till alla skandinaver som äro missnöjda samt önska bättre arbetsförhållanden, förenen eder med oss i I. W. W. Tro ej att ni oorganiserade kan förbättra förhållandena, vi måste bli organiserade, ha ett system, planer och taktiker för utförande av våra idéer. Glädjande att säga, börjar nu en hel del skandinaver vakna upp och ansluta sig till oss och jag hoppas att vi snart bli starka nog att föra en framgångsfull strid mot våra herrar, de kapitalistiske utsugarna.

Charles L. Anderson.

Gruvarbetarsträjken i norra Minnesota.

(Forts. från 1sta sidan.)

länge sedan var förverkligat, våra kamrater fångas och antagligen dömas till årslånga fängelsestraff, så framt du kamrat, arbetare ej bereder dig på att frigöra dem. Flere män ha fallit på vår sida, och den s. k. "människovänliga" staten skall även dömma våra kamrater för skyldiga till detta också.

Heliga ironi.

Deras själslösa hundar (hyrdagunmän) äro naturligtvis änglar och vad skola vi annat begära.

Du slavande dog, se på och begrundade de dagliga händelserna samt handla.

Vackra sympatiska ord ljuda behagligt i våra öron, men de ha aldrig och komma aldrig heller att i minsta mån ändra fångens behagliga ställning i det kapitalistiska helvetet, ej heller lämna den sjuka fattiga arbetarkvinnan tillfalle att stilla sina barn hunger, eller lämna en minuts kortare arbetstid åt den slavande arbetaren.

Handling och den endast för mår detsamma.

Att denna måste vara organiserad och i industrialistisk form, tydliggör sig självt i ett industriellt organiserat samhälle.

Varje man och kvinna utan avseende, organiseraren eder och strid för eder ekonomiska frihet. Detta är det enda sättet att frigöra våra oskyldigt fångslade "Oh, Mr. Block, you were born by mistake. You take the cake. You make me ache. Tie on a rock to your block and then jump in the lake. Kindly do that for Liberty's sake." A. A.

kamrater, och samtidigt en grund för eder att få behålla edert liv och frihet.

Ni kan stapla upp ett jätteberg av brev och fordringar att myndigheterna skola öppna fängelse-dörrarna, detta är så lätt för eder, men lika lätt som det är för eder, lika värdefullt är det för våra fångslade kamrater. Det är en sak som är påkostande och som medför resultat och det är den revolutionära väl organiserade sträjken, det är greppet på kapitalets strupe. Kamrater, för er egen och klassens samt en kommande generations bästa, låt detta bli svaret på blodhundarnas förföljelse mot våra kamrater.

Politiska socialister, gamla hänsynsfulla socialdemokrater, kapitalistvänliga yrkesorganiserade arbetare, och revolutionära anarkister, ni stå alla inför samma situation som vi industrialistiskt organiserade revolutionärer, vi stå i närheten av kapitalets öppna blodiga gap, den enda skillnaden är att ni ser det ej. Dock gör er litet omak och se efter samt gör gemensam aktion med oss, ni kan om helgdagarna behålla edra avgudade sidoideer. Handling och handling endast förmår rädda oss alla.

Carl Ahlteen.

KAMRATER!

Just som Allarm går i press kommer meddelande att sträjken i norra Minnesota är tills vidare slut.

Brevlådan

Kamrater John Alfons och Osberg: försöka är bra! Tack! Kan dock ej användas denna gång dock mycket, välkomna åter.

Kamrat John P. Johnson, San Francisco. Har mottagit brev och art. Kan ej finna något i den s. k. "gamla goda boken" värt att nämna i Allarm. Vi alla revolutionärer ha funnit "bokens" värde och därför har hon av oss fått sin plats på skräphögen.

Kamr. Axel Lilja, Ashford, Chris Christiansen och H. V. Hallberg ha brev å Allarms Expedition.

Alla som insänt \$1.00 för prenumeration erhåller tidningen för 2 år.—Exp.

INKOMNA BIDRAG TILL ALLARM.

Transport från Aug.	\$ 2.00
Local No. 480, Rockford, Ill.	10.00
Seattle Skand. Local	10.00
Summa	\$22.00

Kamrater medarbetare.

Edert flit är det som avgör huruvida vi kunna få ett Joe Hillnummer till stånd nästa nummer. Alla bidrag, såväl poesi som prosa torde insändas senast den 15 okt. för att komma in.

Hösten är kommen och Allarm behöves i varje hus, kamrater, kommissionärer, hjälp upplagan. Kamrater prenumeranter: Ni kan ej ge en släkting eller bekant i Sverige, Norge och Danmark en bättre julkapp än ett års prenumeration å Allarm. Helt är till dessa platser 75 cents. Sänd in eder väns eller släktings namn och adr. jämte 75 cents och Allarms Red. och Exp. kommitté gör resten.

Allarms bokförlag väntar på eder beställning av agitationsskrifter och sångböcker för höstens agitation.

Ett rikhaltigt lager finnes. Beställ omedelbart, därmed möjliggör ni en punktlig expediering.

Kamr. Allan Blomkvist, Bellingham, Wash., ombesörjer meddelandet till sin adr. till Allarms Exp.

Det sociala kriget.

(Ur Brand.)
Järnvägssträjken.

Trots järnvägsmannaförbundets skandalösa beslut att uppträda som sträjkbrytare har den mäktiga järnvägsstyrelsen ännu icke besegrat den sträjkande extra järnvägsmannapersonalen. De som äro organiserade i Svenska järnvägsmannaförbundet ha visserligen svikit sina sträjkande kamrater, men av allt att döma kommer det inte att lyckas statens järnvägar att utan vidare hembära segern över de för en smula människovärdigare förhållanden kämpande järnvägspersonalen. Högtidningarnas lov-sånger till sträjkbrytarorganisationen Svenska järnvägsmannaförbundet äro voro kanske allt för högljudda. Tänk om den ordinarie och extra ordinarie personalen struntar i järnvägsmannaförbundets styrelses beslut att de skola bli organiserade sträjkbrytare? Deras sunda känsla av solidaritet säger dem säkerligen också att de måste vara solidariska.

Sträjken är för övrigt ingalunda bruten. Personalen, den extra, smörjarna och bromsarna vid Uppsala-Gävle järnväg, har nu gått i sträjk. De sträjkande äro vitt gott mod. I bakfickan ha de ett värdigt svar till det fosterländska barbariet: kollektiv emigration till Frankrike.

Rättor i bur söka dock arbetsgivarna och regeringen stänga in de svenska arbetarna. Man umgås i makthavarnas läger, vilket även framgår av arbetsgivarnas hemliga cirkulär, att få till stånd ett utvandringsförbud. Tror någon att det är möjligt att upprätthålla en sådan lag? Tanken är dock ett bevis på hur stor fräckheten är på visst håll.

Den ordinarie personalen vid statsbanorna få nu arbeta dubbelt mer än under vanliga förhållanden. Permissionsförbud har utfärdats, personalens 15 ledighetsdagar ha indragits o. s. v.

Detta är den solidaritet som den organiserade personalen i praktiken visar sina sträjkande kamrater.

Vilket elände!

Hannarbetarsträjken.

På möten ha transportarbetarnas samtliga avdelningar i Stockholm beslutat uttala sin sympati för de sträjkande hannarbetarna samt ställa de en "uppmaning till alla kamrater, som indirekt vid hannarna ha sysselsättning med gods o. d., att icke under några förhållanden utföra annat arbete än som under normala förhållanden åligger dem."

Men detta är inte nog.

För att hannarbetarsträjken skall bli effektivt borde, som Brand i förra året påpekat, transportbolagets arbetare, pramskeppare, kolbärare, åkeriarbetare, kranmaskinisterna, sjömän o. s. v. i handling visa sin sympati.

Så en annan sak. Sjölagen tvingar sjömännen att utföra sträjkbryteriarbete. Visserligen. Men lagen är gentemot det levande livet en död bokstav. Och sjölagen gäller endast arbetet ombord, såvitt vi minnas.

Gå sakta, kamrat! Att utge den parollen förbjuder ingalunda sjölagen. Ingen lag kan tvinga sjömännen att arbeta mera än de orka, d. v. s. i detta fallet äro deras krafter lika med noll.

Sträjker har även utförut bland arbetarna i Granvik, Sandvik, Söskarö och Haparanda distrikt.

Hell hannarbetarna som synes ha fått nog av allt skojet om att priserna på livsmedel kommer att sjunka; regeringens och habila politikernas löften.

Leve klasskampen!

Montörstrejk i Visby och Stockholm. De elektriska montörerna i Visby och Stockholm ha nedlagt arbetet. De sträjkandes krav äro att få lönen höjd.

OBS.

Till alla hotell- och restaurant-arbetare!

Vi hotell- och restaurant-arbetare, nyligen etablerade i Chicago, Local 608, vädjar till alla arbetare som äro anställda i hotell och restauranter att ansluta sig till denna vår förening för att bättra våra förhållanden; för att tillkämpa oss högre löner, kortare arbetstid o. s. v. Inträdesavgiften är 50 cents. Alla som äro anslutna till oss torde sätta sig i förbindelse med Secretary Henry Kuth, adress, 938 W. Madison St., Chicago. Alla som önska att vara oss behjälpliga med att sprida idén om industriell organisation i, och omkring Chicago, gör vad ni kan. Slut eder till oss, sänd in edra månadsavgifter, försök att skaffa nya medlemmar, samt bistå oss finansiellt så att vi må lyckas i vår avsikt att föra Hotel & Restaurant Workers' Local No. 608 framåt. Utsikterna äro goda här i Chicago.

För Local No. 608

Sec. Henry Kuth,
938 W. Madison St.,
Chicago, Ill.

Elizabeth Gurley Flyns möte.

Elizabeth Gurley Flyns möte i Assembly Hall, Minneapolis, var som alla hennes möten — av första klass.

Hon genomgick grundligt förhållanden som orsakat häktningarna av de tre kamraterna Carlo Tresca, Sam Scaslett och Joe Schmidt, uppe på "Mesaba Range."

För varje mål och klassmedveten arbetare är det tydligt att kapitalets mordlust och profitbegär är orsaken. Vad dessa kamrater äro anklagade för, äro deras anklagare skyldiga till — nämligen mord, men det vanliga i alla dylika fall är att mördarna äro fria.

Idén med mötena, som till den 5 december (dagen för nästa förhör med kamraterna) komma att hållas runt om i Minnesota, är att få till stånd, en "defense league" så stark att den förmår böja de styvackade s. k. myndigheterna i Minnesota.

Kollektion upptogs och uppsteg till en summa av \$66.00, en rätt anseelig om ej så ytterst stor summa. Nämnda kollektion jämte alla andra som kommer att upptagas på möten under arrangemang av kamraternas försvarskommitté användes till densamma arbete att få kamraterna fria. Alla medlemmar som i någon mån känna på sig att deras hjärta är fyllt av arbetarblod böra vid detta tillfälle visa detta medelst ett effektivt arbete för mötens arrangering och avhållande, samt insamling av medel, vilka bäst torde sändas till "Gen. Headquarter."

På detta möte mer än något annat gjorde mötesdeltagarna ett behagligt intryck på mig enär omkring 90% av den stora skaran var unga, kraftiga män med den röda knappen i rockkragen.

Jag kunde ej hjälpa att fråga mig själv: Varför samlar man upp ekonomiska medel, varför använder man kapitalets partiska s. k. rättvisa, varför föder man massor av kapitalistiska s. k. arbetarvänliga advokater vilka tillväxa hastigare än behovet kallar för dem, när besökareantalet ensam denna afton var stort nog att medelst ett fintligt sätt i s. k. direkt form få våra oskyldiga kamrater fria?

Svaret blev, han tror ej mor är stark nog ännu! Men ett är säkert: i samma mån som vår styrka tillväxer, tillväxer kapitalets fräckhet och frågan står kvar: När är det den bästättiden att bryta ner och tillintetgöra detta onda. Svaret måste bli: ju förr desto bättre!

Carl Ahlteen.

"The Strike News" meddelar att omkring 20,000 "miners" i Pennsylvania koldistriktet ha gått ut på sträjk. Hopp finnes, att få alla gruvarbetare utåt väster och söder att nedlägga arbetet.

Ståltrusten och dess värda stallbröder börja få händerna fulla.

I Italien och England agiteras för att få de fångslade kamraterna på "Mesaba Range" fria.

Med anledning av kamrat Carlo Tresca's häktning har flere statslige män i Italien berett sig på att få regeringen att vidtaga åtgärder.

Värder av detta känna vi på förhand till, men hoppas att kamraterna — de revolutionära organiserade — vidtaga sina åtgärder.

Dessa åtgärder medföra goda resultat och äro därför ytterst önskvärda.

TILLIES LUNCH

ALL HOME COOKING

N. W. Phone Nicollet 3473

216 So. 4th St.

For Ladies and Gentlemen

Minneapolis,

Minn.

FRAN PRIMITIV TILL INDUSTRIELL KOMMUNISM.

Av John Sandgren.

Utgiven på Syndikalistens Förlag i Sverige, kan erhållas från förf. Häftat exemplar 60c, portofritt. Bundet exemplar 90c, portofritt. Återförsäljare 25% rabatt, Express Collect.

Adress: John Sandgren,
213 East 40 St.,
New York, N. Y.

I. W. W. PRINCIPFÖRKLARING. Arbetarklassen och arbetsgivarklassen har ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden, och de få som utgöra överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig som en klass, taget jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på flera och flera hånder, gör det omöjligt för yrkesorganisationerna att mäta sig med arbetsgivarklassen alltid växande makt. Yrkesorganisationerna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgräva de andra under lönestrider. Därjämte hjälpa yrkesföreningarna arbetarklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetarklassen intressen uppehållas endast genom en organisation som är i stånd att göra dem medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när en sträjk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförrätt till en oförrätt till alla. I stället för det konservativa valspåret: "En god betalning för ett gott dagverke," måste vi på vår sida skriva det revolutionära: "med med lönesystemet."

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionens armar måste organiseras. Yrkesorganisationerna äro endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när det samhälle är avskaffat. Genom att organisera oss industrialist utbygger vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

C. MACKEPANG

BOOKS & STATIONARY

Skandinaviska Böcker och

tidningar

229 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.
(Seven Corners Post Office)

Tri-State Center 4147

SEVEN CORNERS FURNITURE STORE

(Wm. P. Carlson, Prop.)
FURNITURE, CARPETS, STOVES
Complete House Furnishing
1412-1416 Washington Ave. S.
Minneapolis, Minn.

Statement of the ownership, management, circulation etc., required by the act of congress of August 24, 1912, of ALLARM, published monthly at Minneapolis, Minn., October 1916, state of Minn. County of Hennepin, before me a Notary Public in and for the state and county aforesaid, personally appeared Carl Ahlteen, who, having been duly sworn according to law, deposes and says that he is the editor of the ALLARM published by the Scandinavian Propaganda-League, Minneapolis, Minn. Editor Carl Ahlteen, St. Paul. Business Manager, Sigfrid Stenberg, Minneapolis.

Owner, Scandinavian Propaganda-League of I. W. W.
Stockholders, non.
Minneapolis 23rd day of September 1916.

MARGARET E. GOULD,
Notary Public.

(Seal)
My commission expires September 27, 1916.
Hennepin County, Minn.